

Egyenlőség

Nincs föld, nincs ég, s ha van is, kettéhasadt,
Nincs víz, nincs levegő, már semmi sem maradt.
Nincs szín, nincs virág, nincs szép se gyönyör,
Mélabús sivár világ, kit önmaga gyötör.
Elenyész a természet. Már nem nyílik virága,
Vérző lanton csendül fel a halálnak nyitánya.
S már hullanak is fentről a megfáradt szárnyak,
Madár és a földben, s a dögférgék szállnak.
Anyák sírva temetik méhüknek gyümölcsét,
Koporsójuk néma gyász, s szegük meg üvöltés.
Eltűntek a nemek, nincs fekete bőrkendő,
A csontig ható rút halálnak mindenki egyenlő.
Nincs elnyomás, nincs rabság, se üresedő emlék,
De vére hull a pórnépnek, kit a hatalom nem véd.
Nincs vagyon, nincs vallás, csak egyetlen Isten,
Nincs gyermek, nincs élet; egyenlő minden.
Nincs fegyver, nincs háború, nincs különböző ország,
Minden ember megkapja a fekete korfát.
Nincs nyelv, nincs látás, de a vakság is megszűnt,
Nincs betegség, se éhség, az emberség eltűnt.
Elhalkul a lant szó, szél se rója táját,
Szú eszi a száraz ágú életeknek fáját.
Requiemet dúdol a fekete lombsor,
Nektek, kik névtelenül éltetek egykor.